

Mallorca al cel, des del Montseny

En la meva adolescència vaig sentir una gran atracció per l'astronomia i en cert moment d'un d'aquests anys em vaig fabricar un telescopi qual cosa em va estimular a passar nits senceres ullprenent el cel nocturn cercant algun asteroide o altres objectes, amb la ajut de mapes, pero usualment sense alhora voler saber-ne les coordenades per així gaudir millor de la "recerca" entre les immensitats. La meteorologia també em va suscitar forta atracció una mica més tard .. En ella em vaig proposar esbrinar causes, efectes i correlacions de certs fenòmens d'escala local que segons el meu parer no havien despertat prou la curiositat de certs aficionats i professionals de la meteo i no hi havia informació ni tant sols en documents especialitzats. Simultàniament vaig agafar afició pel muntanyisme; quan pujava a algun cim, sempre sentia curiositat per saber geogràficament que era allò que els meus ulls estaven veient. No obstant no era una passió motriu. Els meus interessos també van passar per la ecobotànica i vaig desenvolupar alguns treballs treballs en aquest sentit; per exemple: <http://selvadetossa.blogspot.com>

No obstant això que un dia em vaig preguntar sobre una cosa que recordava haver sentit quan nen. Em vaig preguntar si es podia contemplar l'illa de Mallorca des de Barcelona. Em vaig plantejar a més el repte de fotografiar-la. El meu plaer per la contemplació dels paisatges es va convertir de sobte en una nova activitat molt "activa" si em permeto redundar.

La fotografia de paisatges terrestres distants era fins fa poc temps, un espai temàtic que personalment vaig advertir poc treballat i en el qual hi havia molt poca afició a nivell mundial especialitzada. Jo crec que això en bona part ha vingut donat per la gran improbabilitat que implica poder fer certs tipus de fotografies, atès que la seva consecució més o menys reeixida requereix de circumstàncies lumíniques i meteorològiques especials i generalment hi han pocs fotògrafs que siguin prou experts en meteorologia com per treure partit simultàniament d'això altre. Els meteoròlegs de professió o vocació d'altra banda tampoc necessàriament saben prou bastant de factors vinculats als albiraments llunyans i a més solen ser més avessats a voler registrar fenòmens atmosfèrics que no siluetes terrestres, aparentment immòbils i per tant més avorrides per a molts.

Donar-me compte de certes fotografies aconseguïdes per altres persones, gràcies al talent dels mateixos i també a la bona sort cal dir en molts casos (ja que en la majoria de les ocasions els autors no buscaven ni s'esperaven prèviament aconseguir retratar aquests motius) em va empenyer també a voler aprofundir en tot això.

Un cop submergit en la qüestió, una mica intel·lectualment, em vaig adonar que havien certs patrons atmosfèrics que es repetien força sovint en els dies que facultaven contemplacions llunyanes, així com certes disposicions de llum que també jugaven un paper ben a favor o bé en contra. Certes correlacions interessants m'he adonat que (almenys pel que jo he vist) no havien estat descobertes o fixades l'atenció per ningú, a l'inrevés, abundaven algunes presuncions equivocades sobre això, per lo menys sobretot en concret pel que fa a les percepcions de distància des de Barcelona envers la serra de Tramuntana de Mallorca.

Els anhels, al treballar en la direcció correcta sovint proporcionen satisfaccions vinculades a curt o mitjà.. o llarg termini. Els meus percentatges de visions llunyanes respecte al nombre d'intents que feia al llarg de l'any es van incrementar ràpidament i actualment -i sobretot des de les zones en les quals he dut a terme més intents- endevino bastant el que puc o no puc trobar-me en un dia o un altre. Un% d'error existeix i seguirà existint, es clar, la qual cosa per altra banda també m'agrada tot sigui dit. Més que si fos tot ben pronosticable. L'univers és un espai perfecte on caben també tota mena d'imperficcions!. ;-)

D'altra banda vaig sentir l'auto-estímul no només a cercar horitzons sinó també de buscar més imatges i a gaudir especialment de fotografies que no eren pròpies. Les de la majoria dels autors que jo trobava saltant per google m'adonava que havien estat de la casualitat meteorològica més que res, de persones que casualment es trobaven en certa lloc en el moment oportú i havien fet **click**. Però també vaig trobar altres; les de Marc Molina em van meravellar especialment, ja que a més que era bon coneixedor dels efectes paisatgístics de la meteorologia local de Mallorca i la tenia molt en compte en les seves sortides, les seves fotos es caracteritzaven per una altíssima qualitat tècnica i artística.

Em vaig fixar especialment en unes que aquest fotògraf va aconseguir realitzar des del Puig Roig en un insòlit dia de febrer de l'any 2010. L'impacte en mi va

ser potent a veure-les. Potser com quan algú especialment sensible a la pintura es troba amb un quadre insòlit que el deixa com una estàtua davant del mateix fins que els guàrdies del recinte li avisen que arriba l'hora de marxar i van tancar el museu!. Em van impressionar tant que em vaig dedicar amb plaer, un any gairebé sencer a analitzar els detalls geogràfics, arquitectònics, i altres aspectes interessants que s'apreciaven o mig apreciaven en aquestes imatges. El treball no només va ser d'ordinador, sinó que em vaig desplaçar també puntualment a alguns punts de Catalunya per establir sobretot paral·lelismes entre certes perspectives. La conseqüència d'aquest treball autodidacta va ser descobrir certes "coses" interessants, però sobretot va contribuir, penso, a incrementar encara més la meva pròpia afició.

Amb una mica més d'experiència acumulada i fotografies pròpies, vaig elaborar una altra cosa, un dossier virtual sobre horitzons llunyans per a ser vist per un públic més general i per introduir a la gent que ho volgués, millor en el tema. Quan ho vaig finalitzar vaig passar a una nova tasca; fer un blog especialitzat sobre horitzons llunyans (<http://horitzonsllunyans.com>), el qual està en actiu i vaig escrivint reportatges segons la disponibilitat de temps que trobo per a això. Tant el bloc com els dos treballs citats estan escrits en català. Posteriorment no obstant vaig començar a desenvolupar un bloc semblant però en versió en llengua castellana (<http://ventanasdeaire.wordpress.com>), molt menys extens de continguts (per falta de temps) però amb l'objecte de poder donar cabuda a un major nombre possible de lectors potencials, persones a les quals els pugui agradar la temàtica i aportar per la seva banda, també fotografies seves i textos variis. A "ventanasdeaire" he introduït molt poques fotografies pròpies doncs el meu objectiu és precisament donar més protagonisme a altres autors. En el transcurs d'aquesta activitat de difusió va ser quan casualment (o no tan casualment) vaig descobrir unes fotografies de Juanjo Díaz de Argandoña i altres de Jordi Solé (-membres d'aquesta website-), fotografies les quals ells em van brindar la possibilitat que les pogués editar en tots dos blocs. Van començar així les nostres primeres comunicacions.

Mentrestant, i acompanyant a aquesta activitat bloquejada, em seguia plantejant nous reptes quan casualment m'imaginava una o altra cosa amb ganxo. Un d'ells em va sorgir també sobtadament quan em vaig fer a mi mateix altres noves preguntes, encara que ben segur altres persones també se les haurien fet. Quina seria la màxima distància paisatgística del nostre planeta? Quina és la fotografia més distant entre paisatges feta fins al moment? ¿Des de quines parts del món es pot superar tal distància "rècord"?

Em vaig posar a investigar i vaig trobar de superar el rècord del món de distància sorprenentment podia aconseguir-se sense haver de desplaçar-me a cap país llunyà, i que a més era potencialment factible en la pràctica gràcies a una afortunada bona combinació de factors geogràfics i astropaisajístics en certes dates de l'any. Vaig intuir que compartir el repte amb alguns altres fotògrafs seria encara més estimulants per a mi!. Per a mi i per als altres probables companys i realment així va ser. El repte en concret va ser aconseguir realitzar les primeres fotografies dels Alps des dels Pirineus i documentar-les. El fet més suposava superar el rècord del món en fotografia de distància. L'aventura conjunta (cadascun va aportar coses per la seva banda)

va resultar un èxit. El Sol va ser element imprescindible d'aquesta peculiar gesta.

I seguint amb la crònica, personalment crec que aquest esdeveniment ens va estimular a tots a fer més coses conjuntament darrere de nous objectius, tant purament fotogràfics com de difusió. Un d'ells és el naixement d'aquesta web, de la qual participem tots però de la qual confesso que Juanjo és, per el seu major grau de dedicació (almenys actualment) el seu principal impulsor i desenvolupador, encara que el paper de Marc també resulta ben rellevant en això.

Agraeixo a tots els companys (Jordi, Juanjo, Marc) l'existència d'aquesta web i el fet de formar jo part així mateix de l'equip, aportant-hi el que jo entre els meus temps fragmentats entre quefers diversos (que no abandono del tot ; -), puc anar fent.

El web doncs -des del meu punt de vista, i a això ve tot el que he comentat, no neix del no-res, sinó de la bellesa de la natura, sobretot d'ella, i en la seva cosa concretable en atributs, diguem-ne que de la bellesa dels paisatges acumulada en moltes fotografies tant pròpies com alienes.

Les contemplacions de siluetes llunyanes de vegades duren pocs minuts .. El seu gaudiment així es fugaç o molt fugaç, com la música moltes vegades .. Però les fotografies queden; queden aquí i serveixen perquè altres gaudeixin. A més les fotografies són (o poden ser) font d'estímul per realitzar (o intentar) altres fotografies amb altres motius llunyans i des d'altres distàncies, o altrament per repetir els mateixos motius des de idèntics llocs pero aconseguir-les fer en millors condicions de visibilitat o executades amb més talent encara. La naturalesa ens brinda sempre l'espai i nosaltres, mitjançant aquest web expliquem una mica les potencialitats que ella ens ofereix i mostrem el que ella ens regala quan circumstancialment hi podem ser, atents (o no tan atents) i fem els oportuns clics. Perquè al cap i a la fi la fotografia al final de tot és tan simple com fer un clic. Click !!

Però darrere d'aquest clic, clac clock, que hi ha !, Hi ha de tot! ..

De tot i més!.

AGRAÏMENTS EXTERNS

Agraeixo a tots els lectors -objectiu i sentit de la web- les lectures, valoracions i sobretot si resulta el cas, les aportacions que ens pogueu anar fent. Les voldrem reconèixer amb el rigor que ens mereixeu. Moltes persones segur que fan (i / o faran) fotografies més interessants o belles (encara que tant una cosa com l'altre és subjectiva) que les de moment aquí presentades per nosaltres (almenys que les pròpies meves) i serà un plaer mostrar-les i desenvolupar reportatges amb elles com a motiu. El meu gust personal serà que aquesta web sigui una bona finestra internacional a aquesta manera de fer-li fotografies a la natura, i així mateix també -com he opinat també en un altre lloc-, que a més ens repercuteixi en ser més conscients de la qualitat l'aire que envolta el nostre planeta i del valor de la seva conservació.

Preservar l'aire com a fi en si mateix i alhora com a mitjà per poder seguir contemplant siluetes distants i eventualment fins i tot remotes, al llarg de moltes dècades i hipotètics futurs segles..

Aprofito també aquest apartat per agrair també personalment a totes les altres persones que han estat d'alguna manera "precusores" dels meus "autoestímuls" paisatgístics. És gràcies a certs treballs previs fets per alguna gent que jo en bona part he pogut desenvolupar tot el que aquí més o menys he resumit o enrrollant-me com una persiana.

Algunes d'aquestes persones segueixen actives i expertes en el tema. Altres em sembla que no estan ja tan actives però espero que d'alguna manera segueixin estant aquí, en el núvol internàutic, i al mateix temps tocant de peus a terra, és clar, a ser possible també. En concret agraeixo a l'autor de la pàgina de ropits.com, perquè casualment vaig conèixer la seva pàgina web en els meus moments encara incipients de les meves primeres recerques insulars des de el meu municipi. Menció d'agraïment també (disculpeu si mig reitero) a Marcos Molina, excel·lent fotògraf, gran company i membre actiu en aquesta web. Agraïment indirecte (ja que no el conec personalment) però molt important temàticament a Johathan Ferranti, per ser l'autor de Viewfinderpanoramas. Per descomptat també sobretot a Ulrich Deuschle per el seu megafantàstic simulador de panorames, eina virtual gairebé indispensable per a mi i per als companys citats. També agraiement a tota la gent de la comunitat de Dalekie Obserwacje per ser importants referents per a mi i nosaltres i per difondre en el seu portal web tantes fotografies fetes per tants autors de Polònia. I no vull desmerèixer també el paper existencial positiu d'altres webs de cartografia, meteorologia i astronomia fins i tot, pàgines de les quals em nodreixo habitualment també per a la consecució dels meus propòsits paisatgístics i després per poder fer una difusió amb el rigor que em sento capaç d'aportar.

Actualment -i tornant a pensar en les persones físiques- agraeixo també a Rosa Navales, noia que m'ha acompanyat últimament en diverses de les meves observacions i que a més té gran ull! per albirar siluetes que passen desapercebudes per a moltes persones. : -). Amb ella he vist els Alps i els Apenins des de Còrsega i Mallorca des de diversos llocs. ...I saltant del present al passat llunyà!, vull agrair molt també a una altra persona, encara que malauradament no em pugui llegir des de la Terra. Em refereixo a la meva àvia Joaquina, ja que va ser d'ella que en la meva infantesa vaig escoltar per primera vegada allò de que es podia veure Mallorca des de Barcelona. Sense ella potser no estaria mirant ara al futur..

19/01/2015